

Βασίλης

ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

*"Θέλω να δω το πρόσωπό σου ανθισμένο,
να με φιλάς όλη τη νύχτα, όσο αντέξεις,
σαν φλιπεράκι γελαστό, ξετρελαμένο,
σου στέλνω ακόμη μία μπίλια για να παίξεις.*

*Πάρε με, πάρε με,
μέσα σου να καθώ,
σαν να μην έζησα
πριν απ' το βράδυ αυτό"*

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Γεννήθηκε το 1950 σε ένα χωριό της Αρκαδίας. Η εφηβεία του σηματοδοτήθηκε από τα μουσικά και κοινωνικά ρεύματα της δεκαετίας του '60. Μίκης Θεοδωράκης, ροκ της αμφιβήτησης, παγκόσμια φιλειρηνικά και απελευθερωτικά κινήματα, και μια Ελλάδα που προσπαθούσε βιαστικά να κλείσει πληγές και να αρχίσει να ελπίζει. Η Αριστερά επιδίωκε να στεγάζει και να δώσει προοπτική στις διάσπαρτες απογοητεύσεις μέσα από μια κουλτούρα ευαισθησίας και διεκδίκησης. Ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου την ακολούθησε χωρίς ποτέ να ενταχτεί σε κάποιο από τα κόμματά της. Άρχισε να τραγουδάει έντεχνο ελληνικό τραγούδι. Το 1973, μετά το τέλος της στρατιωτικής του θητείας, πήγε στην Γερμανία - στο Μόναχο - όπου συμμετείχε σε επιτροπές αντιδικτατορικού αγώνα, τραγουδώντας παράλληλα σε πολλά ετέκια Ελλήνων φοιτητών και ομογενών. Η πρώτη του σημαντική γνωριμία έγινε το καλοκαίρι του 1974, συναντώντας, στο Παρίσι, το Μίκη Θεοδωράκη. Η συνεργασία τους όμως έμελλε να αρχίσει δυο χρόνια αργότερα.

Το 1974 επέστρεψε στην Ελλάδα και άρχισε ουσιαστικά την επαγγελματική του πορεία στο τραγούδι. Τραγουδούσε σε μπουάτ και ηχογράφησε ένα μικρό δίσκο 45 στροφών. Την ίδια χρονιά συμμετέχει στην ηχογράφιση του δίσκου του Μάνου Λοΐζου "Τα τραγούδια του δρόμου". Το 1975 ηχογράφησε "Τα αγροτικά" του Θωμά Μπακαλάκου. Την ίδια εποχή γνώρισε δυο συνθέτες με τους οποίους συνεργάστηκε στενά στην πορεία του. Τον Μάνο Λοΐζο και τον Θάνο Μικρούτσικο. Δυο συνθέτες που είγουρα κόμιζαν έναν φρέσκο ήχο στο ελληνικό τραγούδι. Η ερμηνεία του Παπακωνσταντίνου ήταν ιδανική για να εκφράσει το δυναμισμό αλλά και τη λυρική τους.

Το 1976 συνεργάστηκε για πρώτη φορά στη δισκογραφία με το Μίκη Θεοδωράκη, στο δίσκο "Της εξορίας", και το 1978 ο συνθέτης τον επέλεξε για την παγκόσμια περιοδεία του. Τραγουδούσε σε Ευρώπη, Αμερική και Αυστραλία. Στην Ελλάδα, συμμετείχε ενεργά σε εκδηλώσεις του νεολαιίστικου και του εργατικού κινήματος. Τραγουδούσε σε απεργίες, συγκεντρώσεις και συναυλίες αλληλεγγύης κατά του ρατσισμού και του φασισμού.

Ερμηνεύει τραγούδια με ήχο σαφώς πιο ηλεκτρονικό και ετίχο-πιο αιχμηρό και πιο παρεμβατικό. Αυτό γίνεται σταδιακά, ξεκινώντας με δύο δίσκους που κυκλοφόρησε στις αρχές της δεκαετίας του '80. Ο πρώτος είχε ως τίτλο το όνομά του και περιελάμβανε τραγούδι του Αντώνη Βαρδή, και διασκευές τραγουδιών του Διονύση Σαββόπουλου, του Μίκη Θεοδωράκη και του Luis Lach. Ο δεύτερος, το "Φοβάμαι", με τραγούδια του Μάνου Λοΐζου, του Λάκη Παπαδόπουλου, του Γιάννη Ζουγανέλη και του Γιάννη Γλέζου, δεμελιώνει και ορίζει την μετέπειτα πορεία μέχρι σήμερα.

Γνωρίστηκε με τον Νικόλα Άσιμο, και συμμετείχε στον πρώτο του δίσκο - "Ο Ξαναπές" - ερμηνεύοντας δυο τραγούδια. Ο Άσιμος ήταν ο δεύτερος άνθρωπος, μετά τον Λοΐζο, που τον επηρέασε αρκετά με την ιδιότυπη προσωπικότητά του.

Το 1984 με την "Διαίρεση" ο καινούργιος ήχος του αποκρυσταλλώνεται πια. Το 1987 το επαληθεύει με τα "Χαιρετίσματα", με τραγούδι δικά του, του Νικόλα Άσιμου, της Αφροδίτης Μάνου και του Χρήστου Τόλιου.

Από τα μέσα της δεκαετίας του '80, ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου αρχίζει να εδραιώνεται ως ένας κατ'εξοχήν "συναυλιακός" καλλιτέχνης.

Θα λέγαμε ότι για πρώτη φορά, μετά τις συναυλίες της μεταπολίτευσης, τα γήπεδα ξαναγεμίζουν κόσμο. Τον Απρίλιο του 1985, 16.000 θεατές συγκεντρώνονται στην πρώτη του μεγάλη προσωπική συναυλία, στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας. Το επαναλαμβάνει τον Ιούνιο του 1988 στο γήπεδο του Παναθηναϊκού, στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας.

Από τότε οι συναυλίες του αποτελούν γεγονότα και हमεία αναφοράς της μαζικότητας.

Ενώνει τρεις γενιές φίλων του, δημιουργώντας πάντα έναν ισχυρό πυρήνα ακροατών που αποτελείται κυρίως από αρκετά "μελετημένους" εφήβους. Το τέλος της δεκαετίας του '80 τον βρήκε να ερμηνεύει τα "εκληρά" τραγούδια του Κώστα Τριπολίτη, με μουσική του Θάνου Μικρούτσικου. Μεσολάβησαν το "Χορεύω" και τα "Χρόνια Πολλά" και το γύρισμα της καινούργιας δεκαετίας για δεύτερη φορά - μετά το 1978 στο "Σταυρό του Νότου" με Νίκο Καββαδία και Θάνο Μικρούτσικο.

Παρά το γεγονός ότι τα τραγούδια του τα τελευταία χρόνια ακολουθούν τον "ήχο" των μεγάλων χώρων, δε δίστασε να ηχογραφήσει δυο δίσκους με μελοποιημένα ποιήματα δυο εκ των σημαντικότερων Ελλήνων ποιητών. Το δίσκο "Καρυωτάκης" του 1984 και του "Φυσάει" το 1993, με ποιήματα του Τάσου Λειβαδίτη και μουσική του Γιώργου Τσαγκάρη.

Ερμηνεύει πάλι Νικόλα Άσιμο το 1992 στο "Φαλιμέντο του κόσμου" και στα χρόνια της δεκαετίας που διανύουμε κυκλοφόρησε τη "Σφεντόνα" το 1992 και το "Δε Σηκώνει" το 1995, με συνεργάτες του τους Άλκη Αλκαίο, Χριστόφορο Κροκίδη, Βασίλη Γιαννόπουλο, Σταμάτη Μεσημέρη, Αφροδίτη Μάνου, Οδυσσέα Ιωάννου, Μίνω Μάτσα.

Τον Απρίλιο του 1997 κυκλοφορεί ο δίσκος με τίτλο "Πες μου ένα ψέμα να αποκοιμηθώ" και περιλαμβάνει τραγούδια του Νικόλα Άσιμου, του πρωτοεμφανιζόμενου Απόστολου Μπουλασίκη, του Σταμάτη Μεσημέρη, του Γιάννη Ιωάννου, του Βασίλη Γιαννόπουλου, του Χριστόφορου Κροκίδη καθώς και το "Μάλιστα Κύριε" του Γιώργου Ζαμπέτα και του Αλέκου Καγιάντα.

Τον Ιανουάριο του 1999 με τίτλο "Να με φωνάξεις" και με τραγούδια του Βασίλη, του Λαυρέντη Μαχαιρίτσα, Χριστόφορου Κροκίδη (μόνιμου συνεργάτη και μουσικού του), Απ. Μπουσαβίκη σε ετίχους Λευτέρη Παπαδόπουλου, Οδυσσέα Ιωάννου, Βασίλη Γιαννόπουλου και Ιακώβου Αυλητή.

Το 2000 κυκλοφόρησε ο δίσκος "Θάλασσα στη Σκάλα" σε μουσική Θάνου Μικρούτσικου και σε ετίχους Οδυσσέα Ιωάννου.

Η τελευταία δισκογραφική δουλειά του είναι οι "Χαμένες Αγάπες" σε μουσική του Χριστόφορου Κροκίδη και ετίχους του Βασίλη Γιαννόπουλου.

Ο Βασίλης Παπακωνσταντίνου, συμπληρώνοντας πάνω από είκοσι πέντε χρόνια στη δισκογραφία, έχει αποκτήσει είγουρα του "εημάδι" του μεγάλου ερμηνευτή.

Ταυτόχρονα ανήκει στους ελάχιστους καλλιτέχνες όπου συνδυάζει εκτός από την ευρεία αποδοχή, την ανθρωπινή αγωνία και την έμπρακτη συμμετοχή του στους καθημερινούς μικρούς ή μεγάλους πολέμους.

Ο λόγος του μετράει. Το τραγούδι του μετράει. Μετράει το μπόι μας και τα κουράγια μας για να μην χαλαρώνουμε. Μετατρέπει τις "ήττες" μας σε τραγούδι. Ακόμη κι αν δεν νικήσουμε, τουλάχιστον να το τραγουδήσουμε...